

**Kaip
Dievas
atsako į
maldas**

Kaip Dievas atsako į maldas

Kaip galime būti tikri, kad Dievas atsakys į mūsų maldas? Nepakanka tik patvirtinti savo tikėjimą malda. Pavyzdžiui, tūkstančiai motinų tikėjo malda ir prašė Dievo apsaugoti savo sūnus mūšio lauke, bet gavo žinią, kad jie žuvo. Taip pat tikėjimo malda patvirtinimas nepaaiškina, kodėl, kai visa tauta meldžiasi už taiką, ji dažnai atsiduria karo sukuryje.

Kita vertus, yra tūkstančiai žmonių, kurie nori liudyti, kad Dievas išklausė jų maldas už jų vaikų saugumą. Kiti tūkstančiai liudys apie nuostabų būdą, kuriuo Dievas jiems suteikė kitas ypatingas palaimas, kurių jie prašė. Taigi, remiantis vien tik patirtimi, gali atrodyti, kad Dievas išklauso vienų maldas, bet neatsako į kitų maldas.

Tačiau tai neatitinka to, ką apie Dievą mums sako Šventasis Raštas. Biblijoje rašoma, kad Jis „nežiūri į asmenis“. Taigi turi būti kokia nors gera priežastis, kodėl Dievas atsako į kai kurias maldas, o į kitas –

ne. Jei galėtume rasti tą priežastį, tai padėtų atkurti tikėjamą tiems, kurių maldos, atrodo, liko neišgirstos.

Malda yra labai svarbi krikščioniškojo gyvenimo dalis. Ji taip pat plačiai praktikuojama daugelio kitų religijų pasekėjų. Noras melstis yra mūsų priklausomybės nuo Aukštesniosios Jėgos pripažinimas, supratimo, kad mums reikia pagalbos iš kažkokio šaltinio, esančio už mūsų ir aukštesnio už mus, išraiška. Be abejo, Dievas džiaugiasi nuoširdžiu visų, kurie bando susisiekti su Juo malda, noru, nes bent jau šiuo atžvilgiu tai yra Jo suverenios galios pripažinimas.

Beveik visuotinis noras melstis kyla iš to, kad iš pradžių žmogus buvo sukurtas pagal Dievo atvaizdą. Dėl žmogaus nuopuolio į nuodėmę ir mirtį dieviškasis atvaizdas jo charakteryje labai susilpnėjo, daugeliu atvejų beveik išnyko, tačiau jo likučiai vis dar išlikę, ir vienas iš jų pasireiškimų yra noras melstis. Gali būti milijonai žmonių, kurie niekada nemeldžiasi, tačiau dažnai jaučia, kad turėtų melstis, ir jaučia kaltę, kad to nedaro.

Dievas džiaugiasi savo kūrinių maldos dvasia. Bet kodėl jis išklauso vienų maldas, o kitų maldas,

atrodo, lieka neišgirstos? Jėzus užsimena apie atsakymą į šį klausimą savo pastabose apie raštininkų ir fariziejų maldas. Jėzus paaiškino, kad jie meldėsi, kad juos matytų ir girdėtų žmonės, ir manė, kad Dievas išklausys juos dėl jų daugybės žodžių. Tai mums primena, kad yra tinkamas ir netinkamas požiūris į maldą, taip pat teisingi ir neteisingi metodai. Daugelis gali būti nuoširdūs, bet jų metodas yra netinkamas.

Šventajame Rašte taip pat nurodoma, kad yra tinkamų ir netinkamų dalykų, už kuriuos reikia melstis. Apaštalas Jokūbas rašė: „Jūs prašote ir negaunate, nes prašote netinkamai“ (Jokūbo 4:3). Labai svarbu įsitikinti, kokias malones mes turime teisę prašyti Dievo. Negalime tikėtis, kad Dievas išklausys visas mūsų maldas ir suteiks viską, ko trokštame.

Maldos tikslas

Malda turi dievišką tikslą, ir labai svarbu tai turėti omenyje, jei norime suprasti, kodėl kai kurios maldos lieka neišgirstos. Dievas nesukūrė maldos kaip priemonės sužinoti, kaip jis turėtų tvarkyti savo reikalus čia, žemėje. Jis nesitiki, kad mes jam

pasakysime, ką jis turėtų daryti. Jis turi savo nustatytus planus ir tikslus, ir jei norime gauti jo palaiminimų turtus, būtina, kad mūsų maldos būtų suderintos su jais. Mes prašome netinkamai kiekvieną kartą, kai prašome Dievo palaiminimų, kurių jis nėra numatęs duoti.

Šventajame Rašte mūsų dėmesys atkreipiamas į įvairių rūšių maldas. Svarbiausios iš jų yra padėkos maldos. Dievas neabejotinai džiaugiasi, kai jo kūriniai pripažįsta jį kaip savo palaiminimų šaltinį ir dėl to pakelia savo širdis ir balsus jam padėkodami.

Yra garbinimo maldos, maldos, kuriose pripažįstami šlovingi Kūrėjo charakterio bruožai – jo išmintis, teisingumas, meilė ir galia. Noras šlovinti Dievą turėtų būti daugelio mūsų maldų motyvas.

Taip pat tinkamos yra maldos dėl Dievo gailestingumo. Šventasis Raštas ragina visus krikščionis ieškoti dieviškojo atleidimo už savo nuodėmes per maldą. Paulius apie tai kalba kaip apie „drąsų priėjimą prie malonės sosto“, kad ten gautume gailestingumą ir rastume malonę, padedančią kiekvieną kartą, kai to reikia. Hebrajams 4:16

Be to, žinoma, yra maldos, kuriose prašoma tam tikrų palaiminimų ar malonių iš Viešpaties. Šiuo metu mes ypač domimės būtent šiomis maldomis. Kai kurie meldžiasi už sveikatą, už save ar kitus. Kai kurie meldžiasi už turtus. Kai kurie meldžiasi už apsaugą kelionėje. Milijonai meldžiasi už taiką. Dažnai pasitaiko, kad kariaujančių šalių piliečiai meldžiasi, kad jų armijos laimėtų. Mes manome, kad visi, kurie kreipiasi į Dievą maldoje, yra nuoširdūs ir, žinoma, prašo Jo to, kas jiems tuo metu atrodo svarbiausia. Bet ar Biblija pateisina mūsų tikėjimą, kad visos šios maldos turėtų būti išklausytos?

Gali būti, kad Dievas išklausytų motinos maldą už sūnaus saugumą mūšio lauke. Arba gali būti, kad maldos už tautos taiką būtų išklausytos. Bet jei ir kada tokios maldos yra išklausomos, tai tiesiog reiškia, kad tai atitiko Jo valią. Dievas turi nustatytą planą, pagal kurį jis rūpinasi žmonija. Tas planas nebuvo sudarytas tam, kad patenkintų jo žmogiškųjų kūrinių užgaidas ir norus, ir jokios maldos nekeis jo planų.

„Malda keičia dalykus“, sako jie, bet ji nekeičia Dievo planų. Dievas nežiūri į mus, nei į tautas – netgi į

Jungtinės Tautos – norėdamas sužinoti, kokius pokyčius jis turėtų padaryti, kad pagerintų mūsų ar viso pasaulio sąlygas. Kiek mažai pasitikėjimo turėtume Dievu, kurio nuomonę galėtų paveikti ar planus pakeisti jo tautos maldų iškalba!

„Tebūnie Tavo valia“

Savo maldose Dievo tauta turėtų visų pirma mintyse ir širdyje turėti troškimą, kad visose jų patirtyse būtų vykdoma Jo valia. Puikus to pavyzdys yra Jėzus. Getsemanės sode, kai Mokytojas susidūrė su areštu ir mirtimi, „jis buvo apimtas sielvarto ir siaubo, ir tarė jiems [savo mokiniams]: „ , mano širdis yra pasirengusi sudužti iš sielvarto... Jis nuėjo šiek tiek toliau, parpuolė ant veido ir meldėsi: „Mano Tėve, jei įmanoma, tešis taurė mane aplenkia. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip Tu nori.“ Mato 26:38,39

Dievo valia buvo, kad Jėzus, kaip žmonių Atpirkėjas ir Gelbėtojas, patirtų pažeminimą ir mirtį. Ši svarbi dieviškojo plano ypatybė buvo išpranašauta Senojo Testamento šventųjų pranašų. Jėzus labiau už viską norėjo, kad būtų įvykdyta dieviškoji valia, nesvarbu, ką tai jam reikštų. Jis tai patvirtino vėliau, kai buvo ruošiamasi jį suimti. Petras išsitraukė kardą,

norėdamas apsaugoti savo Mokytoją, kuris jam pasakė: „Įdėk kardą į makštį: argi aš neturiu gerti taurės, kurią man davė mano Tėvas?“ Jono 18:10,11

Jėzaus pasekėjai turi privilegiją kentėti ir mirti kartu su juo. Paulius kalbėjo apie „nukryžiovimą“ kartu su juo, taip pat rašė: „Jums duota Kristaus vardu ne tik tikėti juo, bet ir kentėti dėl jo“ (Galatams 2:20, Filipiečiams 1:29). Mes esame pašaukti sekti Jėzaus pėdomis, todėl žinome, kad Dievo valia nėra apsaugoti mus nuo visų sunkumų. Taigi, kaip ir Jėzaus atveju, mūsų pagrindinis rūpestis turėtų būti, kad Viešpaties valia būtų vykdoma mūsų mirtinguose kūnuose. Viešpaties valia gali būti, kad kurį laiką mes mėgautumėmės tam tikromis žemiškomis palaimomis, bet mūsų maldų našta neturėtų būti dėl jų, bet dėl to, kad būtų vykdoma Jo valia.

Jėzus išplėtė šį klausimą, kai savo mokiniams pasakė, kad kol jie pasilieka Jame, o Jo žodžiai pasilieka juose, jie gali melstis už viską, ko trokšta, ir tai jiems bus suteikta (Jono 15:7). Tai gali atrodyti kaip užtikrinimas, kad turime privilegiją prašyti Dievo visko, kas mums ateina į galvą ir ko trokštame. Bet taip nėra!

Atkreipkite dėmesį į sąlygą, kurią pridėjo Mokytojas prie šio teiginio: „Jei jūs pasiliksite manyje, ir mano žodžiai pasiliks jumyse.“ Pasilikti Kristuje reiškia būti jo kūno nariu, nes jis yra mūsų Galva. Tai reiškia, kad jo mintys tampa mūsų mintimis, o jo planai – mūsų planais. Jei mūsų valia taip visiškai atsiduota Dievui per Kristų, mes neturėsime savo valios, ir mūsų maldos nebus prašymai dėl to, ko norime, bet tik dėl tų dalykų, kurie yra suderinti su mūsų Galvos valia. Taip meldamiesi suderintai su Viešpaties valia, galime būti tikri, kad gausime palankius atsakymus.

Tai sutampa su kitu Jėzaus teiginiu jo mokiniams, kuriame jis mums praneša, kad Dangiškasis Tėvas mielai duos „Šventąją Dvasią tiems, kurie Jo prašo“ (Luko 11:13). Būti pripildytiems Dievo Dvasios reiškia, kad jo mintys dominuoja mūsų mąstyme, o mūsų gyvenimas atitinka tas mintis. Tada mes neprašysime Dievo palaiminimų, išskyrus tuos, kuriuos jis pažadėjo duoti, ir todėl niekada nekils klausimas, ar mūsų maldos bus išklausytos.

„Teateinie Tavo karalystė“

Atsakydamas į mokinių prašymą „Viešpatie, išmokyk mus melstis“, Jėzus davė jiems tai, kas dabar yra

žinoma kaip „Viešpaties malda“. Šioje pavyzdinėje maldoje mums duodamas vadovas, už ką galime melstis.

Svarbi šios trumpos maldos gairės dalis yra tinkamas būdas kreiptis į Dievą – „Tėve mūsų, kuris esi danguje, tebūnie šventas Tavo vardas“ (Lk 11, 1–2). Šventajame Rašte Adomas vadinamas „Dievo sūnumi“ (Lk 3, 23, 38). Tačiau kai jis nusidėjo, prarado savo „sūnybę“, buvo atskirtas nuo Dievo ir nuteistas mirti. Adomo vaikai, visa žmonija, taip pat yra svetimi ir nepažįstami Dievui, todėl jie negali tinkamai kreiptis į Jį kaip į „mūsų Tėvą, kuris esi danguje“. Tai yra privilegija, priklausanti tik tiems, kurie atgailavo už savo nuodėmes, priėmė Jėzų kaip savo asmeninį Gelbėtoją ir atsidavė Dievui, visiškai pašvęsdami vykdyti Jo valią. Tokie žmonės yra vaizduojami kaip gavę Dievo Sūnaus Dvasią ir taip tapę Jo vaikais.

Kaip Dievo vaikai, jie labiausiai trokšta garbinti savo Tėvo vardą. Taigi savo žodžiais ir veiksmais jie visada laikysis pozicijos „tebūnie šventas tavo vardas“. Tinkamai garbinti mūsų Dangiškojo Tėvo vardą reiškia, kad kreipdamiesi į jį maldoje, mes tai

darysime taip, kaip mums nurodė Jėzus Šventajame Rašte. Jis paaiškino, kad mūsų maldos turėtų būti aukojamos jo vardu. Jono 15:16

Tam yra priežastis. Kaip teisingai pasmerktos rasės nariai, mes neturime teisės stovėti prie dieviškojo malonės sosto, išskyrus per Jėzų, mūsų Užtarėją. Jo vardu ir jo pralieto kraujo nuopelnu mes turime privilegiją „drąsiai“ eiti prie malonės sosto, kad prašytume atleidimo ir visų kitų palaiminimų, kuriuos mūsų mylintis Dangiškasis Tėvas pažadėjo mums duoti (Hebrajams 4:16). Jei tinkamai gerbiame jo vardą kaip šventą, niekada nedrįsime prieiti prie jo, išskyrus per Jėzų.

Kai sekame Viešpaties maldos pavyzdžiu, mūsų prašymai bus ne tiek mūsų pačių labui, kiek kitų palaiminimui. Tai nurodyta pradiniam prašyme: „Teateinie Tavo karalystė. Teatsitiktų Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje.“ (Mato 6:10). Atsakymas į šį prašymą bus atsakymas į daugelį dalykų, už kuriuos žmonės meldėsi per amžius. Tas atsakymas patenkins visų žmonių teisėtus troškimus. Jis reikš taiką, sveikatą ir amžinąjį gyvenimą visiems, kurie prisitaiko prie teisėtų Viešpaties karalystės įstatymų.

Dievas numatė ir numatė suteikti visas palaimas, kurių trokšta žmonija ir už kurias meldžiasi milijonai, per karalystę, kurią jis pažadėjo per visus savo pranašus. Šiuose pažaduose randame daug detalių apie palaimas, kurios bus garantuotos žmonėms, įskaitant mirusiųjų atkūrimą. Ne, Dievas nebuvo abejingas žmonių kančioms, nei liko kurčias jų pagalbos šauksmams; ir jo atsakymas į jų maldas, kai ateis tinkamas laikas, bus kur kas didesnis nei jie kada nors drįso tikėtis.

Paimkime pavyzdį motinos, kuri meldžiasi už savo sūnaus saugumą mūšio lauke. Ji myli jį, ir jai niekas nėra svarbiau už jo saugų sugrįžimą į šeimos namus. Bet jis nesugrįžta, ir jos pirmoji mintis gali būti, kad Dievas nesirūpina, kad jis neturi gailesčio. Kaip skirtingai ji jaustųsi, jei galėtų tikėti, kad Dievas parūpino sugrįžimą namo, kuris yra daug patenkinamesnis nei ji kada nors galėjo įsivaizduoti, kai meldėsi!

Kiek mažai motina kartais žino apie sunkumus ir kančias, nuo kurių jos vaikas gali būti išgelbėtas, užmigdamas mirtimi. Juk ir motina, ir jos sūnus yra mirštančios rasės nariai, o skirtumas tarp mirties

mūšio lauke ir mirties vėliau nuo senatvės yra tik akimirkinis, palyginti su begaline amžinybe. Būtent iš šio požiūrio turime mokytis žiūrėti į maldos temą ir būdą, kuriuo Dievas atsako į mūsų prašymus.

Pats faktas, kad mes meldžiamės Dievui, yra mūsų tikėjimo, kad jo išmintis, galia ir meilė toli pranoksta mūsų pačių, pripažinimas. Tačiau mes dažnai tai pamirštame ir manome, kad jis nepatenkino mūsų maldų, nes neatsakė į jas taip, kaip mes norėtume, pasinaudodami savo minimaliomis galimybėmis. Mūsų pasmerktas gyvenimas yra labai trumpas. Mes vertiname pasiekimus pagal tai, ar jie pasiekia brandą per tą trumpą laiką, kurį mes žinome. Tačiau mes neturėtume vertinti Dievo darbų iš šio požiūrio taško.

Šventajame Rašte Dievas apibūdinamas kaip „nuo amžinybės iki amžinybės“ (Psalmės 41:13; 90:2). Jis neturi jokios būtinybės užbaigti kokią nors konkrečią savo plano dalį per mūsų trumpą gyvenimą, net jei tai susiję su mūsų individualiais prašymais. Jei šiandien melstume Dievui dėl kokių nors ypatingų palaiminimų, kurie atitiktų jo valią, o atsakymas ateitų tik rytoj ar net poryt, mes neprarastume tikėjimo juo,

bet džiaugtumėmės, kai atsakymas pagaliau ateitų. Dievas taip pat turi savo „rytojus“. Jo dienos nematuojamos valandomis, nes jos yra amžiai, ir jo „rytojaus“ amžiuje, tūkstantmetėje Kristaus karalystėje, visos tos palaimos, kurių pasaulis teisėtai troško ir dėl kurių milijonai žmonių kreipėsi į Dievą, bus gausiai išlietos ant žmonijos. Suprasdami tai, žmonės atsakys: „Tai yra mūsų Dievas, kurio mes laukėme... mes džiaugsimės ir linksminsimės jo išgelbėjimu.“ Izaijas 25:9

„Kaip danguje“

Mes jau sužinojome, kad Dievas neatsakys į jokią maldą, kuri neatitinka jo valios. Didžiausioje iš visų maldų, Viešpaties maldoje, šis principas yra aiškiai išdėstytas. Joje Dievo prašoma palaiminimų žemės žmonėms – ne kokių nors tariamai gerų dalykų, kurių jie gali trokšti, bet dalykų, kurie atitinka jo valią. „Tebūnie Tavo valia žemėje, kaip danguje.“

Kokią didelę laisvę jis mums suteikė dėl dalykų, suderintų su jo valia! Dievo valia vykdoma danguje, ir jo tikslas yra, kad ji būtų vykdoma žemėje tokiu pačiu mastu. Žinoma, mes nežinome visų būdų, kaip Dievo valia vykdoma danguje, bet galimiai būti tikri,

kad blogis, kuris dabar egzistuoja žemėje, nekenkia tų, kurie gyvena dvasiniame pasaulyje, kurį vadiname dangumi, gyvenimui.

Karas yra blogis, kuris neatitinka dieviškosios valios. Ar turėtume melstis už taiką? Žinoma! Iš tiesų, mes negalėtume melstis, kad Dievo valia būtų vykdoma žemėje taip, kaip danguje, nemeldami už taiką. Bet mūsų maldos už taiką turėtų atitikti Dievo planą įtvirtinti taiką, o tai yra jo karalystės planas. Jis pažadėjo įkurti karalystę, įsteigti vyriausybę. Jėzus bus tos vyriausybės karalius. „Valdžia bus ant jo pečių“, – rašė Izaijas, „ir jo valdžios bei taikos augimas bus begalinis“. Izaijas 9:6,7

Be abejo, Dievas su užuojauta žiūri į žmonijos troškimą panaikinti karą. Kai tarptautinė įtampa yra didelė ir karas atrodo neišvengiamas, abiejų pusių pamaldūs žmonės jaučiasi priversti melstis už taiką. Skirtumai, kurie kelia grėsmę karui, gali būti išspręsti arba ne, bet mes žinome, kad galiausiai bus visuotinė ir ilgalaikė taika. Ne todėl, kad tautos pagaliau ras veiksmingą taikos formulę, bet todėl, kad „Taikos Kunigaikštis“ perims žemės valdžią ir bus išklaudyta malda „Teateinie Tavo karalystė“.

Kristaus valdžia Šventajame Rašte simbolizuojama kaip „Viešpaties kalnas“, o Michėjo 4:1-4 skaitome, kad ateis laikas, kai žmonės sakys: „Eikime į Viešpaties kalną, į Jokūbo Dievo namus; jis mus mokys savo kelių, ir mes eisime jo takais, nes iš Siono išeis Įstatymas, o iš Jeruzalės – Viešpaties Žodis. Jis teis daugelį tautų ir barės tolimas galingas tautas, ir jos savo kardus sukalės į plūgus, o ietis – į kirtimo peilius; tauta nebekels kardų prieš tautą ir nebemokysis kariauti. Kiekvienas sėdės po savo vynmedžiu ir figmedžiu, ir niekas jų negąsdins, nes taip pasakė Viešpats Zebaot.“

Koks nuostabus nusiginklavimo planas! Tai Dievo planas, ir kai mes meldžiamės už taiką ir už tautų nusiginklavimą, darykime tai su įsitikinimu, kad Dievas išgirs ir atsakys į mūsų maldas pagal savo valią, kuri bus karalystės kelias. „Jis nutraukia karus“, – pranašavo Dovydas. Psalmių 46:9

„Daugiau nebebus mirties“

Liga ir mirtis yra mūsų pirmųjų tėvų nuodėmės pasekmė ir yra tarp blogio, kurį Dievas pažadėjo sunaikinti. Argi mes turėtume melstis už sveikatą ir prašyti Viešpaties išgelbėti mūsų artimųjų ir brangių

žmonių, kurie galbūt serga sunkia liga, gyvybes? Taip, bet visada suvokdami, kad norime, jog būtų vykdoma Viešpaties valia, ir žinodami, kad galbūt nėra Jo valia suteikti sveikatą ir gyvybę tiems, už kuriuos mes meldžiamės, kol šios palaimos bus prieinamos visiems per tūkstantį metų trukšiančią Kristaus karalystę.

Mes žinome, kad tada visos ligos bus išgydytos. „[Tą dieną] gyventojas nesakys: „Aš sergu““, – rašė Izaijas (Izaijas 33:24). Aprašydamas kai kurias Kristaus karalystės palaimas, Paulius rašė, kad Kristus karaliaus, kol visi priešai bus pavergti po jo kojų, o paskutinis priešas, kuris bus sunaikintas, yra mirtis. (1 Korintiečiams 15:25,26). Kai apaštalas Jonas regėjime pamatė Dievo karalystę, įkurtą ant „žemės, jis suprato, kad dėl to „nebebus mirties, ... nebebus skausmo“ (Apreiškimo 21:4).

Kai meldžiamės už sveikatą ir gyvenimą, suvokime šios didesnės Kūrėjo nuostatos, kuria šios palaimos suteikiamos ne tik mums ir mūsų artimiesiems, bet ir visai žmonijai, kuri jų sieks per nuolankumą ir paklusnumą per tūkstantį metų Kristaus karaliavimo, prasmę. Tai darome, kai meldžiamės: „Teateinie Tavo

karalystė. Teatsitiktų Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje.“ Mato 6:10

„Iš priešų žemės“

Dievo keliai ir nuostatos, kurias Jis nustatė savo kūrinijoms, visada yra daug geresnės už tas, kurias sugalvoja žmogaus išmintis. Mes meldžiamės už sveikatą, apsaugą, taiką, bet kas kada nors pagalvojo melstis, kad jų mylimieji mirusieji būtų jiems sugrąžinti? Bet Dievas savo plane peržengė tai, ko mes drįsime prašyti savo maldose. Jis pažadėjo sugrąžinti mirusiuosius!

Kiek motinų širdis sudaužė brangaus mažylio netektis. Viena iš jų minimi, kurią mini pranašas Jeremijas. Jos vardas buvo Rachelė. Jeremijas rašė: „Ramoje pasigirdo balsas, raudos ir kartus verksmas; Rachelė verkė dėl savo vaikų ir nesileido paguodžiama.“ Pranašas tęsia: „Nustok verkusi, ir tavo akys nebeverkia, nes tavo darbas bus atlygintas, sako Viešpats, ir jie sugrįš iš priešų žemės.“ Jeremijas 31:15,16

Mirtis yra didžiausias žmogaus priešas, ir Dievo planas yra atgaivinti visus, kurie yra mirties „žemėje“.

Ši didžiulė malonė taip pat yra įtraukta į mūsų maldą „Teateinie Tavo karalystė“, nes per Kristaus karalystę visi, kurie yra kapuose, mirties būsenoje, išgirs Žmogaus Sūnaus balsą ir prisikels. Jono 5:28,29

Žmogaus atgaivinimą apaštalas Petras apibūdina kaip „atstatymą“ ir sako mums, kad po Kristaus antrojo atėjimo bus „visų dalykų atstatymo laikai“, kuriuos nuo pasaulio pradžios žadėjo visi Dievo šventieji pranašai. Apaštalo darbai 3:20,21

Po vynuodžių ir figmedžių

Daugelis meldžiasi dėl turto arba bent jau dėl ekonominio saugumo. Beveik visi, artėjant senatvei, jaučia tam tikrą baimę ar netikrumą. Ar būsime finansiškai saugūs, kai pasieksime amžių, kai nebegalėsime užsidirbti pragyvenimui? Suprantama, kad kiekvienas, kuris tiki Dievu ir laiko jį mylinčiu ir rūpestingu, turėtų kreiptis į jį maldoje, prašydamas finansinio saugumo.

Žinoma, mes žinome, kad pasaulyje yra milijonai žmonių, kurie neturi finansinės saugumo. Taip pat yra milijonai žmonių, kurie tiesiogine prasme badauja ir neturi tinkamo maisto, drabužių ir pastogės. Dievas

myli juos visus, ir nors mes būsime dėkingi, jei jis palaimins mus palankesnėmis gyvenimo aplinkybėmis, argi ne geriau džiaugtis jo meile, kurią jis parodo, rūpindamasis visais vargšais ir skurstantiems savo laiku ir savo būdu? Jis pažadėjo tai padaryti!

Dievo pažaduose ekonominis saugumas simbolizuojamas mintimi apie gyvenimą po savo „vynuogynu“ ir „figmedžiu“. Pranašas skelbia, kad visi bus taip palaiminti, o Dievo aprūpinimas bus toks visapusiškas, kad baimė bus pašalinta, nes „niekas jų negąsdins“. Michėjo 4:4

Izaijo pranašystėje mums duodamas panašus užtikrinimas dėl Dievo palaiminimų pasauliui ateityje. Šis Dievo pranašas mums sako, kad tada jie nestatys namų kitiems gyventi ir nesodins, kad kiti valgytų, bet žmonės ilgai džiaugsis savo rankų darbu. Jie amžinai džiaugsis savo darbo vaisiais, jei ir toliau paklus teisiesiems karalystės įstatymams, kurie tada valdys pasaulį. Izaijo 65:20-25

Ši Izaijo pranašystės dalis rodo, kad Dievo palaiminimai toje karalystės epochoje bus išliejami ant žmonių, atsakant į jų maldas. „Prieš jiems

šaukiant, aš atsakysiu, ir dar jiems kalbant, aš išgirsiu“ (24 eilutė). Iki šiol tai nebuvo daugumos žmonių patirtis, nes dar neatėjo laikas suteikti jiems prašomų malonių ir nes Jis žino, kad jų patirtis su sunkumais padės jiems įvertinti palaiminimus, kuriuos Jis jiems suteiks per amžinus metus.

Kai karalystė bus įkurta, kaip viskas pasikeis. Palaiminimai, kurių mirštantieji rasė trokšta, taps prieinami dar prieš jiems pagalvojant apie maldą. „Prieš jiems šaukiant, aš atsakysiu.“ O kai jie išmoks prašyti jo malonių, atsakymai į jų maldas bus tokie realūs ir tokie greiti, kad atrodys, tarsi jie būtų atėję dar prieš prašytojui baigiant maldą. „Kol jie dar kalba, aš išgirsiu.“ Izaijas 65:24

„Mūsų kasdienė duona“

Atsakymas į maldą „Teateinie Tavo karalystė“ apima daug materialių palaiminimų, už kuriuos pamaldūs pasaulio žmonės paprastai meldžiasi, bet dažnai jų negauna. Mes džiaugiamės, kad artėja laikas, kai šios teisėtos materialios palaimos pradės tekėti „visoms žemės šeimoms“, kaip Dievas pažadėjo Abraomui (Pradžios 12:3). Tuo tarpu verta apmąstyti, kaip Dievas dabar atsako į savo pašvęstųjų žmonių

maldas, į tų, kurie turi privilegiją kreiptis į jį „Mūsų Tėve, kuris esi danguje“.

Šie žmonės, labiau nei bet kas kitas, nuolat meldėsi, kad ateitų Dievo karalystė. Tuo pačiu metu jie turėjo privilegiją prašyti Dievo savo pačių neatidėliotinių kasdienių poreikių, nes Jėzus juos mokė melstis: „Duok mums šiandien mūsų kasdienę duoną“.

Tai labai nuosaikus prašymas, ir kai jis pateikiamas tinkama dvasia, tai yra pripažinimas, kad Viešpats geriausiai žino, kokie gali būti mūsų kasdieniniai poreikiai, ir kad mes būsime patenkinti viskuo, ką jis laikys išmintingu suteikti. Be to, tiems, kurie seka Jėzaus aukojimo pėdomis, svarbu pripažinti, kad mūsų dvasiniai poreikiai yra kur kas svarbesni už materialius. Duona Šventajame Rašte naudojama kaip tiesos, Evangelijos tiesos, Žodžio tiesos, dieviškojo plano tiesos simbolis. Dievas pažadėjo mus gausiai maitinti šia Gyvenimo Duona, todėl mes galime melstis su visišku įsitikinimu, žinodami, kad mūsų prašymai yra pirmiausia dėl dvasinio maisto, kurį Jis pažadėjo, ir todėl atitinka Jo valią.

„Kaip mes atleidžiame“

„Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams.“ Šią Viešpaties maldos dalį nuoširdžiai gali ištarti tik tie, kurių širdys yra pripildytos tos pačios meilės dvasios, kuri paskatino mūsų Dangiškąjį Tėvą siųsti savo Sūnų į žemę, kad jis taptų Atpirkėju ir Gelbėtoju. Ši meilė suteikia atleidimą nusidėjėliams, kurie nusikalto Dievui, nepakludami jo įstatymams. Jis nori mums atleisti, bet tik su sąlyga, kad mes turime tinkamą širdies požiūrį į tuos, kurie nusikalsta mums. Be abejo, tai yra mūsų nuoširdumo išbandymas.

Dievas atleidžia savo tautai, nes mano, kad jų Adomo netobulumą padengia Kristaus atperkamoji kraujo vertė. Tai reiškia, kad tas, kuris meldžiasi, yra visiškai atsidavęs Kristaus tikėjimas, kurio priėmimas Kristaus yra toks besąlygiškas, kad jis atsisakė visko kito, kad galėtų sekti savo Mokytoju. Tik toks žmogus gali kreiptis į Dievą maldoje, prašydamas atleidimo Kristaus vardu.

„Išgelbėk mus nuo piktojo“

„Nevesk mūsų į pagundą, bet gelbėk mus nuo piktojo.“ Pirmoji pagunda, minima Biblijoje, buvo motinos levos pagunda. Ji buvo pagunda, kurią jai pateikė puolęs Liuciferis per gyvatę, kad ji nepaklustų Dievo įstatymui. Dievo įstatymo pažeidimą Šventajame Rašte vadinama nuodėme (), o žodis „gundymas“ vartojamas apibūdinti bet kokią pastangą, viliojimą ar gundymą nusidėti. Velnias yra didžiausias iš visų gundytojų, ir jis naudoja daugybę įvairių priemonių, kad pateiktų savo nuodėmingus viliojimus tiems, kuriuos stengiasi atitraukti nuo Dievo ir nukreipti į neteisybės kelią.

„Dievas niekam nesuteikia pagundos“, – rašė Jokūbas (Jokūbo 1:13). Tai reiškia, kad galime pasitikėti, jog Dievas mūsų neves į pagundą, todėl savo maldose prašome šio užtikrinimo.

Koks viltingas yra kontrastas su tuo – „Išgelbėk mus nuo pikto“. Velnias, didysis apgavikas, per amžius darė įtaką žmonėms, ypač Dievo tautai, siekdamas atitolinti juos nuo jų Kūrėjo. Rezultatas buvo tragiškas – pasaulis, kurį didžiaja dalimi valdo nuodėmė ir savanaudiškumas – „šis dabartinis piktoji

pasaulis“. (Galatams 1:4). Bet Dievas pažadėjo išgelbėjimą iš „paukščio gaudytojo spąstų“ ir iš blogio, kurį paukščio gaudytojas sukūrė pasaulyje. Psalmių 91:3

Dievo pažadas išgelbėti yra asmeniškai svarbus visiems, kurie seka Jėzaus pėdomis, nes jis užtikrina, kad Šėtonas negalės jų sugauti ir įvilioti į spąstus. Dievas kasdien išgelbėja mus, kaip asmenis, nuo Šėtono klaidų ir nuodėmės spąstų. „Viešpaties angelas“, rašė psalmistas, „apsaugo tuos, kurie Jo bijo, ir išgelbėja juos“. (Psalmės 34:7). Koks raminantis pažadas, ir kaip mes džiaugiamės, kad galime jį priimti kaip savo, kai meldžiamės: „Išgelbėk mus nuo pikto“.

Dievo tautai, visai Kristaus bažnyčiai, yra dar didesnis išgelbėjimas „pirmajame prisikėlime“, kad ji valdytų su Kristumi. (Apreiškimo 20:4,6). Jėzus sakė, kad pragaro vartai nepaims viršaus prieš jo tikrąją bažnyčią, ir įvykdydamas šį pažadą, pragaro vartai – mirties būseną – bus plačiai atverti, ir visi, kurie kentėjo ir mirė su Kristumi, bus išlaisvinti iš mirties ir išaukštinti į šlovę, kad viešpatautų su juo per tūkstantį jo karalystės metų.

Šios šlovingos išlaisvinimo bažnyčia laukė per visus dabartinio Evangelijos amžiaus šimtmečius. Tikrieji Kristaus mokiniai žinojo, kad šis išlaisvinimas neateis, kol jis negrįš. Paulius tai žinojo ir rašė, kad jam buvo paruošta teisumo karūna, kurią jis gaus „tą dieną“ (), ir pridūrė, kad visi, kurie myli Kristaus pasirodymą, taip pat gaus „karūną“ (2 Timotiejui 4:8).

Jėzaus didžiojoje pranašystėje apie šio amžiaus pabaigą – pranašystėje, kurioje jis nurodo daugelį šiandienos pasaulio sąlygų – jis savo mokiniams sakė: „Kai pamatysite šiuos dalykus“ (ir jo mokiniai, gyvenantys dabar, juos mato), „tada pakelkite akis ir pakelkite galvas, nes jūsų išgelbėjimas artėja“ (Luko 21:31, 28). Tai, kad „šios dalykos“, kurias pranašavo Mokytojas ir kurios žymi artėjantį bažnyčios išgelbėjimą iš šio blogio pasaulio, dabar aiškiai matomos kasdienėse naujienose, suteikia mums pasitikėjimo, kad labai greitai paskutiniai likę tikrieji Kristaus pasekėjai bus išgelbėti, išaukštinti į šlovę, garbę ir nemirtingumą su juo, ir tada jo karalystės, už kurią jis taip daug meldėsi, palaiminimai pradės plūsti kenčiančiai ir mirstančiai žmonijai.

Mes meldžiamės: „Išgelbėk mus nuo pikto“, ne tik todėl, kad trokštame išsilaisvinti iš pikto pasaulio, bet ir todėl, kad žinome, jog atsakymas į šį prašymą reikš atsakymą į kitą mūsų prašymą: „Teateinie Tavo karalystė . Tebūnie Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje.“ Taigi, net ta krikščionio maldos dalis, kuri jam reiškia daugiausia, yra tuo pačiu metu nesavanaudiška, nes ji taip pat apima turtingas palaimas visai žmonijai.

Tai yra maldos, kurios patinka Dievui, tai yra nesavanaudiškos maldos. Nors Dievas džiaugiasi, kai jo tauta prašo jo asmeninio vedimo, atleidimo ir dvasinės stiprybės, jis taip pat nori, kad jie domėtųsi visais, kuriuos jis myli, tai yra visa žmonija. Mes parodome savo susidomėjimą jo planu palaiminti žmones, kai meldžiamės: „Teateinie Tavo karalystė“, nes būtent per tą karalystę jis suteiks „gausų maistą visiems žmonėms“. Būtent toje karalystėje mirtis bus nugalėta, o ašaros nušluostytos nuo visų veidų. Izaijo 25:6-8; Apreiškimo 21:1-5

Svarbiausia, nuolat dėkokime Dievui už jo meilę, kuri visiems suteikė amžiną džiaugsmą. Ne tik girkime jį savo maldose, bet ir pasakokime visam pasauliui

apie jo meilę. Pasakykite jiems, kad per Kristų jiems buvo suteikta galimybė gyventi ir kad netrukus jo karalystė suteiks taiką per „Taikos Kunigaikštį“ ir sveikatą bei gyvenimą visiems per pasaulio Atpirkėją ir Gelbėtoją.